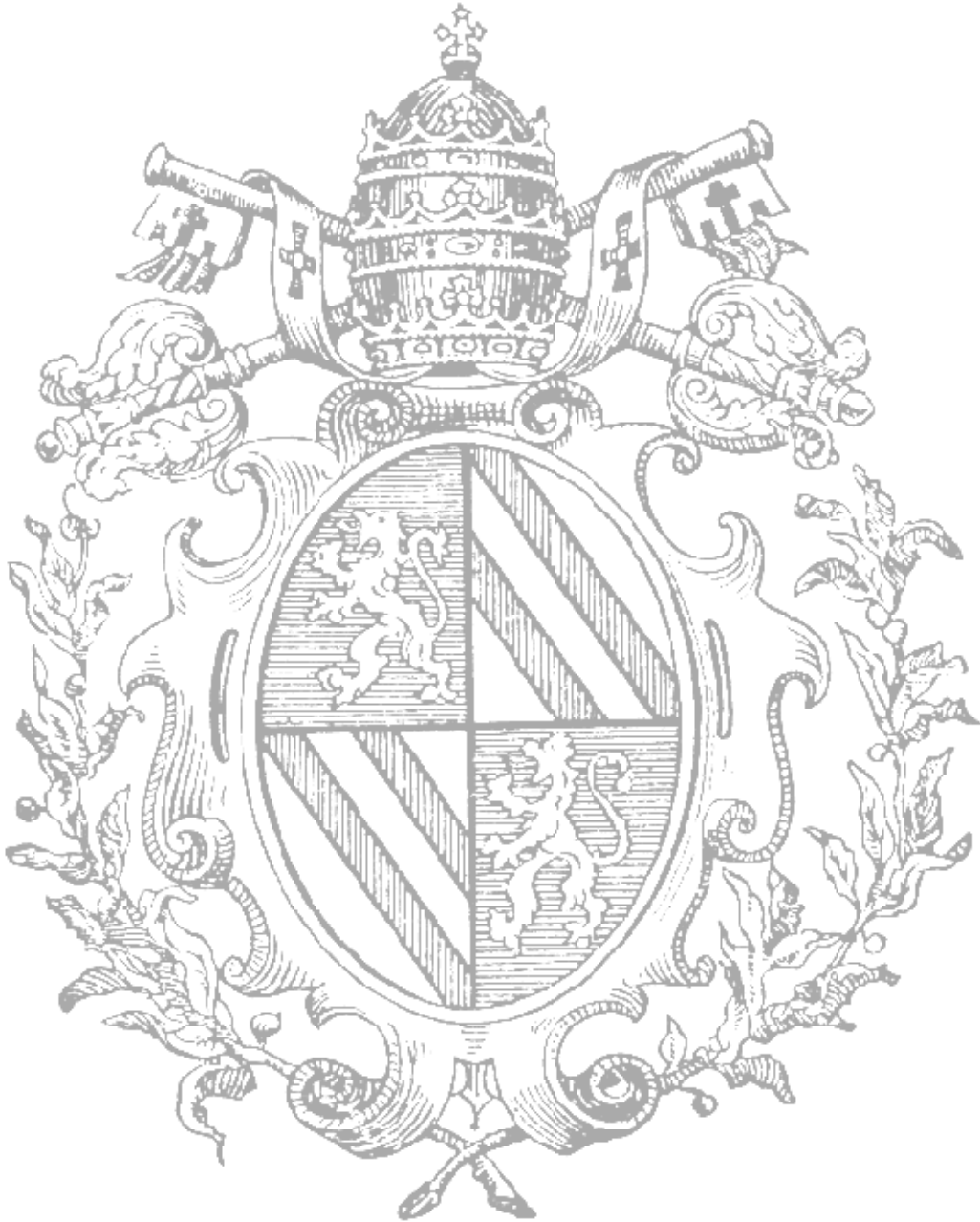

Oscar Wilde

Strašidlo cantervillské

Dramatizace: Roman Vencel

Osoby:

sir Simon de Canterville – duch, neboli „strašidlo cantervillské“

Hiram B. Otis– velvyslanec Spojených států, hlava rodiny

Lukrecie R. Otisová– žena pana Otise

Virginie E. Otisová– jejich osmnáctiletá dcera

Kentucky a Tennessee – jejich jedenáctiletá dvojčata

paní Umneyová– hospodyně, postarší dáma

vévoda James Bilton z Lockhamu– chlapec slečny Virginie

lord de Canterville– prodejce zámku Canterville, starý pán

1., 2. a 3. služka – služky na zámku Canterville, mladé dívky

1., 2. a 3. komtesa – zesnulé anglické šlechtičny

Poznámka:

Děj celé hry se kromě úvodního obrazu, který může být na forbíně před oponou, odehrává na zámku Canterville. Konkrétně pak v jakémsi hlavním salónu, kde je stůl, bar, pohovka, balustráda a schodiště, popřípadě krb, obrazy a spousta jiných starožitností. Scény v duchově umrlčí komoře mohou být rovněž před oponou nebo kdekoliv jinde. Dvojčata Kentucky a Tennessee mohou být jak chlapci, tak dívky, nebo i chlapec s dívkou. Text je koncipován tak, aby dívky hrající služby mohli být zároveň i zesnulými šlechtičnami, avšak není to podmínkou ani nutností. Děj příběhu je posunut do současnosti.

03a

Obraz 1 - Kdesi v Americe

Opona otevřít napůl

03b

Vypnout 03a, 03b

/Lord Canterville a velvyslanec Otis dokončují koupi zámku./

Lord: Ještě předtím než definitivně zakoupíte můj zámek, tak vás musím naposledy upřímně varovat, neboť není ani nejmenších pochyb, že na mém panství straší.

Otis: Lorde Canterville, já jsem velvyslancem Spojených států amerických, což je moderní země, kde lze za peníze sehnat prakticky cokoli. Kdyby tedy existovalo něco takového jako... "strašidlo", určitě už by si ho u nás někdo dávno koupil.

Lord: Nicméně – toto strašidlo doopravdy existuje.

Otis: Jediné strašidlo, které doopravdy existuje, je Tina Turner.

Lord: Tina Turner?

Otis: To je jedna naše zpěvačka - je stará jako Británie a vypadá jako Mike Tyson.

Lord: Mike Tyson?

Otis: To není důležité. Pokračujte prosím.

Lord: Můj předek Sir Simon Canterville zavraždil roku 1575 v jídelně zámku svou ženu lady Eleonoru – nikdo netuší proč.

Otis: Byl jste někdy ženatý?

Lord: Ne.

Otis: Tím se všechno vysvětluje...

Lord: Přežil ji o devět let a pak za velmi záhadných okolností zmizel. Jeho tělo senikdy nenašlo. Popravdě řečeno - on ho nikdo ani moc nehledal. A od roku 1584 se na našem zámku po nocích zjevuje jeho duch ...

Otis: Ach můj Bože, vy Angličané jste tak tradiční.

Lord: Vy Američané zase příliš moderní. Sir Simon se zjevuje především vechvílích, když někdo z Cantervillů vážně onemocní nebo má zemřít.

Otis: To pojišťovací agenti taky ...

Lord: Vážený pane, berete mé varování příliš na lehkou váhu a to by se vám nemuselo vyplatit. Já sám jsem ducha Sira Simona viděl na vlastní oči a tonejsem ani zdaleka jediný. Spatřil ho kupříkladu náš pastor pan August Dampier, a také několik členů mé rodiny. Naposledy moje prateta, vévodkyně z Boltnu. *(Ztiší hlas a jeho monotónní, téměř až záhrobní řeč dává tušit, že následuje mimořádně děsivá historka.)* Když se onoho večera za mihotavého svitu svíce převlékala k večeři, náhle ucítila jak na jejích bělostných ramennou spočinuly dvě cizí mrtvolně bledé a chladné ruce pokryté seschlou, napůl rozežranou kůží, jenž byla protkána kroutícími sečervi...

03c

Otis: (*S úsměvem a lehkým konverzačním tónem.*) Opravdu moc roztomilá historka Lorde Canterville. Už se nemohu dočkat až jí povím dvojčatům, ty totiž tyhle „strašidlácké“ povídačky přímo zbožňují.

Lord: Ach ano, jistě. Možná byste měl ale vědět, že zmíněnou vévodkyni poznamenala tato...ehm... „strašidlácká“ povídačka na zbytek života. Od té doby se zásadně odmítá převlékat a již po třináct let nosí stále tytéž šaty, které si nikdy nesundává, což jak jistě chápete, není příjemné pro nikoho, kdo se k ní přiblíží na méně jak 200 yardů. Mimo to trpí od onoho okamžiku značnou senilitou.

Otis: Na senilitě přece není nic špatného, člověk alespoň neustále poznává nové lidi.

Lord: (*Značně opovržlivě.*) Jak myslíte pane velvyslanče. Splnil jsem svou povinnost a varoval vás. Pokud vám nevadí, že se po domě potuluje přízrak, pak je to vaše riziko. Nyní tedy můžeme přistoupit k podepsání kupní smlouvy. (*Lehce se ukloní a pak odkudsi vyčaruje kupní smlouvu, kterou podá překvapenému Otisovi k podpisu.*) Samozřejmě s dodatkem, že kupujete panství i s tímto vyslancem d'ábla, který v něm straší.

04a /*Otis podepisuje předložený dokument. Jakmile dokončí tento akt, kdesiv dále se zableskne a ozve se hromobití. Tma.*/

Umneyová, Služky

Obraz 2 - Jídelna

04b **Opona zavřít, signál 20. vteřina, opona otevřít ve 25. vteřině, 30. opona otevřena, 43. služka, 1:18: 1+2+3, 1:20/1:36/1:45 Umneyová. Potlesk.**

/Po jídelně poletují tři služtičky a poněkud humpolácká paní Umneyová, které se na krku houπά stříbrná píšťalka. Služky uklízí, Umneyová je kontroluje. Poté zapíská a služky se seřadí do řady. Umneyová je po vzoru generála obchází./

04c

Umneyová: Tak, cácorcky, připravte se na učiněný očištec. S novým panstvím na zámku pravděpodobně zavládne anarchie, a proto musíme být připravené doslova na všechno.

Služky: (*Sborově.*) Ano madam!

Umneyová: Už přišel týdenní časový rozvrh z velvyslanectví a jediné, co je z něj zřejmé je to, že náš nepřítel...totiž...tedy chtěla jsem říci americký velvyslanec, miluje improvizaci a nahodilost. Předem se dá předpokládat jen to, že čaj o páté může být v kteroukoliv denní i noční dobu.

Služky: (*Sborově.*) Jistě madam!

Umneyová: V harmonogramu dále stojí, že za úsvitu musí zaznít americká hymna z polnice a být vztyčena vlajka Spojených států. Umí některá z vás troubit na polnici?

3. Služka: Já umím troubit pouze na lesní roh madam, ale nedělám to od té doby, co kemně po zatroubení přiběhli koloušci a snažili se mě odtáhnout do lesa, madam.

2. Služka: Hraji pouze na tympány, madam.

1. Služka: Já neumím vůbec nic madam, a proto jsem tady...madam.

Umneyová: No tohle! Takhle ubohou služčí sebranku bez morálky jsem jaktěživ neviděla. Ještě, že jsem za mlada sloužila v cizinecké legii. A to vám tedy povím – každá služka, která v legii neuměla troubit na polnici, byla mrtvá služka.

2. služka: O tom nám někdy musíte vyprávět, madam!

Umneyová: To mohu Clarková, pak vás ovšem budu muset zabít svou legionářskou dýkou.

2. Služka: Bude mi ctí, madam.

Umneyová: Dále se v protokolu píše, že vlajka má být stažena na půl žerdi, když panvelvyslanec nebude přítomen, nebo bude zabít. Stažena má být rovněž za soumraku, protože pak by ji stejně nikdo neviděl, dále také při bouřce a plískanici, aby symbol Spojených států příliš netrpěl zdejším nevládným podnebím.

3. Služka: To si ten symbol teda moc nezavlaje.

1. Služka: *(Vyprskne smíchy.)*

Umneyová: Zavřete klapačku Diksonová nebo vám zkrátím večerku. Snídaně a oběd sebudou podávat, až se celá rodina sejde pohromadě, to znamená, že nikdy nebudeme předem vědět kdy. *(Jakoby pro sebe.)* Jestli tady někdy byt jen koutkem oka zahlédnu papírový pytlík od McDonald's, osobně se postarám o to, aby se zrekonstruovala mučírna...*(Děsivě se usměje, potom zpátkyk služkám.)* Bar musí být neustále plný whisky, protože naše nová lady občas trpí migrénou.

1. Služka: *(Uculí se a šeptá 2. služce.)* Tak proto je starej Brecknell pořád namazanej, bolí ho hlavinka, chudáčka. *(Všechny služby se rozesmějí.)*

05a

Umneyová: Prosím??? Jak si vůbec můžete dovolit plivat na své zaměstnavatele, kteří...*(Zarazí se, poslouchá.)* ...právě přijíždějí!

3. Služka: Jako vždy máte pravdu madam, také slyším limuzínu.
/Všichni se nahnou k oknu./

Umneyová: Planý poplach. To jsou jen čtyři limuzíny s drobnostmi, které si nechali přivést z domova. V pokynech pro personál stálo, že si přivezou pár maličností jako jsou malířské stojany pro slečnu Virginii a několik budíků – na každý den jeden, aby se pan velvyslanec nemusel zdržovat jejich seřizováním. Nevstává totiž každý den ve stejnou dobu jako je tomu zvykem u spořádaných anglických rodin. Děvčata, pooozor! *(Zapíská na píšťalku aslužtičky „zcepení“.)* Pohov a do práce. *(Služky odbíhají, paní Umneyová sepokřikuje a také odchází.)*
/Tma./

05b

Otis, Otisová, Umneyová, Služky, Dvojčata, Virginie, Duch (na zlomek vteřiny)

Obraz 3 – Jídelna

05c

/Přichází rodina Otisových, v jídelně jsou do řady vyrovnané služby a divnesalutující paní Umneyová./

Umneyová: *(Naznačí úklonu, služby ji po ní zopakují.)* Je mi plesem a radostí přivítat jejich panstvo na zámku Canterville.

Otis: *(U vytržení.)* Och, jaký to krásný jazyk!

Umneyová: To je angličtina.

Otis: Dovolte, abych vám představil svou rodinu. *(Ukazuje.)* Moje choť...

Otisová: Dobrej! *(Chce rovněž naznačit úklonu jako to před chvílí viděla u Umneyové, ale trochu se zapotácí a jemně přepadne dopředu.)*

Umneyová: (*Pro sebe, s lehkým pokynutím hlavy na uvítanou.*) No nazdar...

Otis: Naše dvojčata Kentucky a Tennessee.

Dvojčata: (*Celou dobu se pošťuchují, v rukou se jim houpají pytlíky od McDonald's.*)
Brý den.

Umneyová: (*Pokusí se o křečovitý úsměv a podává si s nimi ruce.*) Těší mě mladáslečno...mladý pane...Jaká to roztomilá jména, to se u nás nevidí.

Otis: No víte, já jsem je chtěl pojmenovat po významných amerických státech. Původně jsem myslel, že by mohli být třeba Dakota a Idaho, ale moje žena trvala na tom, aby se jmenovali po některé ze značek jejího oblíbeného pití. Jak všichni víme, manželský svazek je o vzájemných kompromisech, a tak se nakonec vlk nažral a koza zůstala celá. (*Směje se.*)

Virginie: (*Jemně si odkašle, aby se připomněla.*)

Otis: Oh, málem bych zapomněl – naše dcera Virginie, skutečná chloubka rodiny a velký malířský a jezdecký talent. Představte si, že než jsme sem odletěli, tak na svém plnokrevníkově porazila vévodu Biltona. Vyhrála o půl druhé délky a na mladého pána to udělalo takový dojem, že ji okamžitě požádal o ruku. Na jeho rodiče to zřejmě zas až tak nezapůsobilo, protože mu uložili přísné domácí vězení. (*Směje se.*)/*Trapná pauza – nikdo neví, co říci.*/

Umneyová: A jaká byla cesta?

Otis: Ani se neptejte!

Otisová: (*Trochu nepřítomně.*) V letadle bylo příšerný horko, snad hodinu jsem se snažila otevřít okýnko, ale nešlo to...ani nožičkem.

Otis: (*Snaží se zachraňovat situaci.*) A na letišti potom zase sprchlo, čert aby se v tom počasí vyznal...

Otisová: Mám z toho všeho hlavu jako pátrací balón. Chtělo by to něco na osvěžení.

Umneyová: Jistě madam, k čaji je prostřeno už od páté hodiny.

Otisová: K čaji? Copak jsem Dalajláma? Poslyšte, paní Umneyová, čaj dejte dvojčatům a mě přineste nějaké tekuté obilí.

Otis: (*Prohlíží si portréty na zdi.*) Kdopak je na těch obrazech?

Umneyová: (*Jako průvodce na zámku.*) Támhle vlevo si můžete povšimnout madam Sarsfieldové, která se jednou ráno probudila a uviděla v lenošce u krbu kostlivce, jak si čte její milostný deník, popadá se u toho za žebra a klape sanicí. Chudák madam potom byla upoutána šest týdnů na lůžko se zánětem mozku a až do své smrti nebyla sto vyslovit slova rokfór a worchester.

Otis: (*Znuděně.*) Zajímavé.

/Dvojčata se okamžitě začínají popadat za žebra a klapou sanicí./

Umneyová: Uprostřed vidíme obraz samotného Simona Canterville a jeho ženy Eleonory vpravo je současný lord Canterville senior. Chudák starý pán je po dvou mrtvicích již na pokraji svých sil. První mozkovou příhodu měl, když ho duch sira Simona přinutil stepovat na cimbuří ve východním křídle a druhou, když musel během jediné noci sundat a vyleštit všechno paroží v loveckém salónku. Opět pochopitelně pod nátlakem sira Simona.
/Dvojčata začínají stepovat na cimbuří./

Otis: (Zívne.) Pozoruhodné. Teď jsem tu ale pánem já a proto navrhuji dát doprostřed portrét mě a mé ženy. Virginie nás překrásně vymalovala.

Služky: (Jdou na povel pro obrazy.)

Umneyová: Ale co bude s těmito obrazy?

Otis: Však ono se pro ně nějaké místo najde, zatím mohou klidně ležet ve sklepech.

Umneyová: (Pro sebe.) To se siru Simonovi nebude líbit.

Otisová: (Zničehonic se zapotáčí a svalí se na zem.) Pardon, pardon, to ta moje hlava. (Všimne si skvrny na podlaze.) Jéžíšikriste! Tady je nějaká skvrna ... Tady se asi něco rozlilo... Ale to vypadá skoro jako...

Umneyová: (Přispěchá k ní a zvedá ji ze země.) Ano. Jistě. Na tom místě se rozlila krev.

Otisová: Krev? A to jako... lidská?

Umneyová: (Přikývne.)

Otisová: Ale to je hrozné. To snad... (Začíná se ji zvedat žaludek, zakrývá si ústa a odbíhá pryč.)

Otis: Omluvte moji ženu, pohled na krev ji nedělá dobře. To se musí okamžitě vyčistit. Čí ta krev vlastně je a proč už to tu dávno někdo nevytřel?

Umneyová: (Temně, nepřirozeným chraplavým hlasem.) To je krev lady Eleonory de Canterville, (otočí se přímo na dvojčata a zlověstně pokračuje vevyprávění... Že by msta za McDonald's?) která byla právě na tomto místě zavražděna svým vlastním manželem sirem Simonem de Canterville. Ten o devět let později za tajuplných okolností náhle zmizel. Jeho tělo nebylo nikdy nalezeno, ale jeho hříšný duch dosud po nocích bloudí zámkem.

Dvojčata: (Po celou dobu vyprávění mají ústa blaženě dokořán, potom společně.) Boží!

Umneyová: (Trochu zklamaně.) Tu krvavou skvrnu velice obdivují turisté a odstranit senedá! /Dvojčata pobíhají po jídelně a Tennessee všemi možnými způsoby vraždí Kentucky. Poté předvádí jak po nocích bloudí zámkem./

Otis: Ale to je přece nesmysl. Dovolíte. (Vytrhne služce, která právě prochází kolem veliký kufr a cosi v něm hledá. Pak vítězoslavně zdvihne nad hlavu jakousi lahvičku.) Stačí pár kapek tohoto speciálního Mr. Properova roztoku aběhem několika vteřin je po skvrně veta!

Umneyová: (Prohlédne si lahvičku.) Tomuhle my u nás říkáme Savo a být vámi, tak to nedělám.

Otis: *(Vytahuje z kapsy kapesník, vrhá se na zem a snaží se vyčistit skvrnu.)* Ale jděte paní Umneyová. Je na čase, abyste přestala věřit všem těm duchařským historkám. No, a je to. Já věděl, že to Mr. Proper dokáže... */Scéna se zatmí, za okny je vidět zablesknutí, potom se ozve hrom. Nabalustrádě se na zlomek vteřiny objeví přízrak sira Simona, avšak nikdoz přítomných si ho ani nevšimne. Tma./*

08a

Otis, Otisová, Umneyová

08x

Obraz 4 - Jídelna

Opona

Otis: *(Stojí u okna a zapaluje si doutník.)* Ohavné počasí, naprosto dokonale ohavné. No řekni drahá, v něčem takovém by člověk ven ani Umneyovou nevyhnal. */Oba se zasmějí./*

Otisová: *(Sedí v křesle a v ruce dřímá sklenku.)* Zdejší lidé jsou vážně zvláštní. No třeba zrovna tahle naše Umneyová – jeden by řekl, že je vůči všem těm povídačkám o duších imunní, když už tu slouží celá desetiletí a ona se přitom bojí jak malá holka. To jsi věděl, že kdysi dávno byla v cizinecké legii?

Otis: *(S evidentním zájmem.)* Opravdu? To ti řekla?

Otisová: Ne, našla jsem pod jejím polštářem legionářskou dýku.

Otis: Třeba je to pozůstalost po jejím manželovi.

Otisová: To těžko. Je na ní vyryté její jméno a heslo: „Vítězství je víc než život.“

Otis: Alespoň jsou naše děti v dobrých rukou. A co jsi vlastně dělala u ní v pokoji?

Otisová: *(Zaváhá.)* No...hledala jsem tam nějaký...nějaké léky na tu mou migrénu.

Umneyová: *(Vřítí se do jídelny s hrůzou v očích.)* On tam byl! Já ho viděla!

Otis: *(Naprosto klidně.)* Ano paní Umneyová, já ho také viděl. Byl to obyčejný blesk, takže není jediný důvod, proč byste měla takhle vyvádět. Víte snad, co je to blesk, nebo ne? Podle posledního vydání Americké encyklopedie je blesk: Silný přírodní elektrostatický výboj produkováný během bouřky. Bleskový elektrický výboj je provázen emisí světla. Elektřina prochází kanály výboje a rychle zahřívá okolní vzduch, který díky expanzi produkuje charakteristický zvuk hromu. To je přírodní zákon. Nic čeho byste se měla děsit.

Umneyová: To byl duch sira Simona.

Otis: Je to jen obyčejná bouřka, paní Umneyová na tu jste snad v tomto kraji zvyklí, ne?

Umneyová: Pane, já sloužím na tomto zámku už bezmála čtyřicet let a za tu dobu jsem zažila takové věci, že kdybych je sepsala a vydala knižně, tak strčím do kapsy i HarryhoPotterra. Promiňte mi tu troufalost pane, ale ten plat, který tu dostávám, nemůže ani v nejmenším...

Otis: Dobře, dobře, chápu. Příště až si budete chtít pohovořit o svém osobním ohodnocení, můžete za námi přijít rovnou. Není třeba do toho plést nic bílého a průhledného. Platit vás koneckonců nebude žádné strašidlo, ale moje žena a to je pořádný kus masa a kostí. *(Směje se.)*

Umneyová: To ano pane...*(Pro sebe.)* naložený v lihu.

Otis: Prosím?

Umneyová: To nic pane, jen jsem si tak povzdechla, že už jsem dlouho neviděla takovou mlhu.

Otis: Ach tak.

Otisová: Nalijte nám ještě krapet něčeho ostřejšího, paní Umneyová a jestli nemáte nic jiného na práci, můžete jít spát.

Umneyová: (*Nalévá jim.*) Jak si přejete, madam. Přeji vám dobrou noc.

Otisová: (*Vyklopí do sebe sklenici.*)

Otis: (*Volá za odcházející Umneyovou.*) A té bouřky se nebojte, paní Umneyová. Jak říkám, je to jen přírodní zákon. */Za okny se objeví takový blesk a hrom, že se lekne i Otis a Otisová se pokřížuje./*

Otis: Tomu tedy říkám nefalšovaný anglický folklór. Podobnou bouřku, aby u nás v Americe pohledal.

Otisová: Ano, je to nezvyk. Až ti mně z těch blesků nějak rozbolela hlava...(*Sápe se po lahvi.*)

Otis: (*Zarazí ji, vyčítavě.*) Drahá, nebylo té migrény dneska už dost? Nech si také něco na zítřka...Už se nemohu dočkat první noci na anglickém venkově v duchu starých anglických tradic. Jen si představ kolik lordů a sirů už leželo v našich postelích. Není to vzrušující?

Otisová: (*Snaží se zvednout se z křesla.*) Mě to přijde spíš frustrující. Doufám, že se někdo obtěžoval převléct povlečení. Jeden by se bál, aby nechytil černý kašel nebo tyfus a ty se nad tím rozplýváš. V kolik ráno vstáváme?

Otis: Zítřka je úterý, takže až o půl osmé drahá.

Otisová: Tak dobrou noc.

Otis: Dobrou noc!

/Obřadná starosvětská úklonka a poté oba odplouvají do svých pokojů. Madam Otisová odplouvá značně nejistě... Ani jeden si nevšimne, že z balustrády je pozoruje zjevení sira Simona. Tma./

Otis, Duch

Obraz 5 – Jídelna

/Všude je tma, hodiny odbíjejí půlnoc. Dramatická hudba je předzvěstí čehosi tajemného. Po balustrádě přichází duch a děsivě řinčí řetězy./

Duch: (*Bláznivě se směje až z toho mrazí v zádech.*) Ha, ha, ha...hó, ho, ho...uuuáááá.

Otis: (*Přichází v županu, evidentně ho probudil rámus.*) Pro Kristovi rány, kdo to může být? Vždyť je půl jedné v noci. To určitě zas bude nějaká na hlavu postavená staroanglická tradice, o které nám Umneyová zapoměla říct. Nechce se mi věřit, že si ti Angličané nedají pokoj ani v noci a musí... (*Náhle uvidí ducha. Rozespale na něj mžourá.*) Člověče, co tady vyvádíte? A v tuhle hodinu?

Pajovina

Tma

Duch: (*Přidává na síle, houká a řinčí řetězy.*) Hú, hú, hú...

Otis: Co huhláte? Stalo se vám něco?

Duch: (*Poněkud překvapen. Houká již o mnoho slaběji.*) Hu, hu...

Otis: Vy jste něco spolknul?

Duch: Hu...

Otis: Chcete napít?

Duch: (*Neví co dělat.*) Hé, he, he...

Otis: A jak to vypadáte? Nejste vy bezdomovec?

Duch: Óoooo...hu, á, hu...

Otis: Vy jste náš kotelník, že jo?

Duch: (*Zoufale zachřestí řetězy.*) Hó, hó, ho...

Otis: (*Učiní veliký objev.*) Aha! Už to mám! Vy jste obchodák! Podomní obchodník s řetězy a zřejmě nemluvíte anglicky! (*Měří si ducha pohledem.*) Asi pocházíte z nějaké východní země, že?

Duch: (*Pouze sípe.*)

Otis: Ale že vám není hanba, přijít o půl jedné. (*Pohled mu sklouzne na řetězy.*) Ukažte. (*Vezme si od ducha řetězy a zkoumavě je prohlíží.*) Vždyť je to celézarezlé. Tohle těžko prodáte, pane. Ani ta délka není ideální. (*Podívá se na ducha.*) Nebuďte z toho smutný. Já chápu, že je pro přistěhovalce těžkéuživit se v Anglii, ale když si zajdete na imigrační úřad, určitě vám najdou lepší práci. Můžete třeba trhat jahody. Na tom se dá přes léto docela slušněuživit.

Duch: (*Zcela nevěřičně.*) Hé!

Otis: Ne?

Duch: Hé, he!

Otis: No jo, tak to je potom ale těžké. Přijedete si do cizí západní země, neumíte jazyk a ještě byste si chtěl vybírat, jakou dostanete práci. Být to u nás v Americe, už byste seděl v letadle a mířil zpátky tam, kam patříte.

Duch: (*Úplně „per plex“*) Ho, ho, ho...

Otis: Podívejte se, teď už je vážně moc pozdě, ale když přijdete zítra, dáme vám najíst a možná se tu pro vás najde i nějaké slušnější oblečení. Nemůžete přeci prodávat po domech řetězy a vypadat u toho jako nějaký nádeník. Tak dobrou noc a zítra se tu zastavte. /*Otis odchází. Duch konsternovaně stojí na místě.*/

Duch: *(Nevěřitně si mumlá.)* Nádeník...nádeník z východní země...No počkej, tohle tě bude mrzet! */Duch odbíhá pryč. Tma./*

11x

Obraz 6 - Duchova komnata

Duch, Komtesy

Opona zavřít a otevřít

11a

/Ocitáme se ve spoře osvětlené duchově komnatě kdesi na zámku Canterville./

Duch: *(Doběhne a těžce oddychuje.)* Ná – de – ník! */Jakoby odnikud se vynoří tři sličné komtesy. Na první pohled je jasné, žejsou rovněž po smrti./*

1. Komtesa: Vypadá to na předem prohranou bitvu, nebo se pletu Sire?

Duch: Tsss, však já jim ještě ukážu!

1. Komtesa: To tvrdil můj strýc Napoleon po bitvě u Waterloo taky...

2. Komtesa: Přestaň už konečně s těmi vojenskými historkami. Jenom proto, že jsi bývalá vdova po markýzi deGrouchnás přece nemusíš unudit k smrti.

3. Komtesa: Drahá, tebe nikdo k smrti neunudí. Na to je už trochu pozdě...

2. Komtesa: Co si počnete Sire?

3. Komtesa: Zdá se, že tihle Američané jsou strašákem všech strašidel. *(Sama sobě seuchichtne.)*

Duch: *(Rezignovaně kroutí hlavou.)* To je snad zlý sen!

1. Komtesa: Rádi bychom vám nějak pomohli Sire, ale jak jistě víte všechny tři jsme zemřeli zcela přirozenou smrtí, a tak nemusíme bloumat po nocích a dělat hů, hů, hů.

2. Komtesa: To je pravda. Třeba já zemřela během morové epidemie roku 1565.

3. Komtesa: Na mě spadl uvolněný chrič z Westminsterského opatství, když jsem šla na polední čaj k lady Sandburgové. Obloha byla úplně bez mráčku, a pak mi hlavou projel ten kamenný drak.

1. Komtesa: Je to tak Sire, kdybyste se býval tenkrát nezasebevraždil, nemusel byste teď strašit hordu nevyčválaných Američanů.

Duch: Milá komteso, kdo mohl tušit, že se mě po vraždě manželky zmocní takové výčitky? Celá léta jsem si nepřál nic jiného než vyřešit své manželské trable dobře mířeným švihem sekery, a když se tak stalo, nemělo to na mé pochroumané nervy tak blahodárné účinky jaké jsem očekával.

3. Komtesa: Přirozeně. Vždyť jste se dopustil těžkého zločinu!

Duch: Ale jděte. Když useknete hlavu vlastní ženě po té, co vám celou večeri velmi barvitě líčí, jak jí v těch renesančních střevících strašně otékají nohy, nemůže být o těžkém zločinu ani řeč.

2. Komtesa: (*Povzdechne si, zasněně.*) Stejně si myslím, že jste jí někde v hloubi duše doopravdy miloval a proto jste se nakonec rozhodl, že než-li žít bez ní, tak raději zemřete vlastní rukou...to je tak romantické a rytířské...

Duch: Houby rytířské, klukovina to byla! Kdyby se ve mně tenkrát nehnulo svědomí, tak jsem mohl normálně zemřít, a pak se courat po zámcích a podle nálady navštěvovat známé jako to děláte vy. Místo toho tu musím den za dnem trčet a v noci bloudit po zámku a strašit živé. Jak mám sakra bloudit po zámku, když už tu jsem skoro pět set let a vím o každé pavučince?

1. Komtesa: A jakže zní vlastně ta kletba, co je napsaná na té okenní vitráži?

Duch: Až mladá žena jako květ
k modlitbám svůj pohne ret.
Až suchá mandloň rozkveté
zalita slzou dítěte,
pak přijde doba šťastných chvil
a klidný bude Canterville...

Úprava: mladá láska

A není to kletba, ale proroctví, a dokud se nenaplní, nemůžu žít plnohodnotnou smrtí.

3. Komtesa: Ach, to je určitě tak vzrušující být zakletý.

Duch: Je to ohromně vzrušující komteso. Hlavně tehdy, když vás lidi, které máte vyděsit k smrti, považují za nádeníka z nějaké východní země.

2. Komtesa: Však vy už si nějak poradíte, Sire. Vaše nápady vždycky slavily úspěch.

1. Komtesa: Vzpomínáte si, Sire, jak jste tenkrát navěšel na vánoční stromeček vlastní kosti?

Duch: To byla krása!

3. Komtesa: Nebo jak jste před nějakými sto padesáti lety dal malému lordu Whilovi ke třetím narozeninám to mrtvé štěňátko?

Duch: (*Lehce se zasměje.*) To byly časy... A pak si přijdou nějakí směšní Američani a všechno je rázem vzhůru nohama. Zničí mi krvavou skvrnu, jedinou památku na mou odpornou manželku a ještě se mi vysmívají, když je v noci přijdu strašit.

1. Komtesa: Já to tvrdím už od roku 1550, že všichni, kdož mají co dočinění s politikou by měli přijít na popravní špalek. A o americkém velvyslanci v Anglii to platí dvojnásob!

Duch: Postarám se o to, aby co nejdříve litovali, že vůbec kdy vstoupili na anglickou půdu. Chce to jen nějaký pořádný plán...

/Tma./

Obraz 7 - Jídelna

Otis, Otisová, Umneyová, Virginie, Dvojčata

Opona, ze 3 na 6 židlí

/Otisovi sedí u čaje, paní Umneyová obsluhuje./

Otisová: Drahý, v noci kolem jedné jsem dostala takovou migrénu, až jsem si začínala myslet, že je se mnou amen. A je to tvá vina!

Otis: Cože? A proč?

Otisová: Protože jsi mě nenechal vypít mou pravidelnou dávku. Takovou bolest jsem snad ještě nezažila. Měla jsem pocit, jakoby mi v hlavě řinčely řetězy.

Otis: To nebylo migrénou.

Otisová: Ale prosím tě! A čím tedy? Jestli mi chceš zase vypravovat o projevech alkoholové demence, tak tě musím upozornit, že dnes na to vážně nemám náladu, protože...

Otis: Já to také slyšel.

Otisová: (*Překvapeně.*) Jakže?

Otis: Já to dokonce i viděl a věř tomu, že to nebyl hezký pohled. Vy jste si v noci nevšimla ničeho, paní Umneyová?

Umneyová: (*S náznakem jisté uraženosti.*) A čeho jsem si měla všimnout, pane? Přízraky a strašidla přece neexistují. Byla jsem ve svém pokoji a sledovala tam...ehm...přírodní úkazy. Byly to silné přírodní elektrostatické výboje produkované během bouřky. Bleskový elektrický výboj byl provázen emisí světla. Elektřina procházela kanály výboje a rychle zahřívala okolní vzduch, který díky expanzi produkoval charakteristický zvuk hromu...Jak říkám - příroda. Nic víc.

Otisová: (*Fascinovaná.*) To je ohromně zajímavé, nic takové jsem ještě neviděla.

Umneyová: Jak myslíte, madam.

Otis: A zámek byl po celou noc uzamčen?

Umneyová: Zajisté, pane. Zámek na zámku se zamyká každý večer v osm. Během celé noci jsou na dva západy uzamčeny všechny vchody. Jediné co se tu nezamyká je bar v ložnici vaší paní.

Otis: Virginie, ty jsi neslyšela nic?

Virginie: Budeš se divit, tati, ale ne. Jak mi slibovala paní Umneyová – na čerstvém vzduchu a při bouřce jsem spala jako zabitá.

Otis: To je dobře. (*K dvojčatům.*) A co vy?

Dvojčata: Príma tati.

Kentucky: Ty jsi vážně viděl ducha, tati?

Tennessee: Jakože mrtvou mrtvolu?

Kentucky: A byla živá?

Otis: Ale no tak! Nezačínejte zase.

Virginie: Tak co se vlastně stalo tati?

Otis: Nic zvláštního. Jenom sem vtrhl nějaký vidlák a snažil se mi prodat zrezlé řetězy.

Umneyová: Nepovídejte. A copak měl ten...ehm...vidlák na sobě?

Otis: Co já vím asi nějaké staré špinavé hadry.

Umneyová: Vážně? A nepřipomínaly ty hadry čistou náhodou oblečení šlechty z dob renesance?

Otis: Čeho?

Umneyová: Ach, promiňte. Já zapomněla, že v době kdy u nás žil Shakespeare se v Americe osadníkům narodil první krocan.

Otisová: *(Pokusí se postavit, ale to se nezdaří, takže k paní Umneyové promlouvá z křesla.)* Paní Umneyová, my jsme možná ze země, jejíž kulturní bohatství s tím vaším nemůže rovnat, ale to ještě neznamená, že jsme nějakí burani. Shakespeara samozřejmě známe. *(Pauza.)* Vždyť ty jeho muzikály se hrají i u nás na Broadwayi. */Umneyová se pokřičuje./*

Otis: Uklidni se drahá. A vy taky paní Umneyová. *(Pobaveně.)* Nechcete mi snad tvrdit, že jsem se v noci bavil s duchem a ani si toho nevšiml? Kolikrát vám ještě musím opakovat, že...

Umneyová: A mimochodem – ta skvrna je tam zase.

Otisová: Ó můj bože!

Otis: To nemyslíte vážně?

Umneyová: Naprosto!

Otisová: *(Zděšeně.)* No tak ji okamžitě vyčistěte!

Umneyová: To jsem už zkoušela, ovšem marně. Nejde to.

Dvojčata: Hustýyyý.

Otis: Ani savem?

Umneyová: Ani savem.

Otis: Hm...tady něco nehraje.

Umneyová: *(Jakoby pro sebe.)* Taky si myslím... a k tomu ještě ten obraz...

Otis: Jaký obraz?

Umneyová: Ten ze sklepa, pane – podobizna Sira Simona a Lady Eleonory. Dnes ráno jsem byla madam pro trochu...likéru do ranního čaje a všimla jsem si, že je pryč, zmizel.

Otis: *(Přemýšlí nahlas.)* Tak zmizel? Zajímavé.   *(Začne přecházet po pokoji, budí dojem detektiva.)* Paní Umneyová, nechodí sem náhodou čas od času nějaký podomní obchodníci?

Umneyová: Ne, pane. Nikdy a žádní.

Otis: *(Stále přechází a „brblá“.)* Že mě to nenapadlo hned. Podomní obchodník s řetězy... a o půl jedné ráno... takový nesmysl... k tomu to oblečení... skvrna... ukradený obraz...

Otisová: Co si to tam pořád špitáš, drahý?

Otis: *(Zastaví se a pohlédne na Otisovou)* Zatímco ty jsi měla řetězovou migrénu, tak já jsem s těmi řetězy mluvil. Tedy přesněji řečeno s tím individuem.

Otisová: S jakým individuem?

Umneyová: *(Vydechne.)* Sir Simon.

Otis: Vypadalo to celkem příšerně. Něco mezi bezdomovcem a našim kotelníkem.

Otisová: A co chtěl, co říkal?

Otis: Hu, hu, he, he, ho, ho!

Otisová: Ale to je děsivé!

Tennessee: Tati, vzbud' nás taky příště!

Kentucky: Prosím, prosím.

Otisová: Paní Umneyová, dejte mi k tomu čaji něco ostrého.

Umneyová: Je libo feferonku?

Otisová: *(Beze slova jí spráží pohledem.)*

Umneyová: Oh, promiňte. Že mě to nedošlo dřív... *(Odchází k baru, pro sebe.)* ...feferonky přece netečou.

Otis: *(Opět přechází.)* Mně nalijte taky, paní Umneyová! Tady je něco v nepořádku...

Virginie: Tati?

Otis: Ano zlato?

Virginie: Když tak přemýšlím o té skvrně, napadlo mě, že jsem zrovna včera na svém obraze domalovávala červánky, a když jsem se dnes ráno...

/Ozve se ohlušující blesk a hrom. Všichni se leknou, Umneyová se zběsile křížuje./

Umneyová: To je zlé znamení, pane. Moc zlé!

Otis: Přestaňte už s těmi povídkami. *(K Virginii.)* Pokračuj zlato, malovala jsi červánky a...?

Virginie: Ale nic...jen mě něco napadlo, ale s tím si nedělej starosti, tati, je to hloupost.

Otis: Jak myslíš zlato. Každopádně se tu něco děje. A pokud by to měl na svědomí skutečně duch Simona Cantervilla, pak bych musel zcela zásadně přehodnotit svůj vztah k přírodním

zákonům. Znamenalo by to, že jsem se mýlil nejenom já, ale také poslední vydání Americké encyklopedie.

Otisová: Duch? Ale to přeci není možné!

Kentucky: Ale je mami.

Tennessee: Na kabelovce říkali, že jednu paní zavraždil duch ve spánku...

Kentucky: Kuchyňským nožem...

Tennessee: Není to super?

Otisová: *(Obrátí do sebe skleničku.)* Jděte si hrát!

Kentucky: *(K Tennesseemu.)* Dneska budeš duch ty.

Tennessee: Dobře, ale až tě zabiju, musíš dělat, že z tebe stříká krev na všechny strany.
/Dvojčata odbíhají pryč, Otisová, která poslouchala jejich debatu chvíli v křesle „natahuje“ a pak odbíhá také./

Virginie: *(Také se zvedá k odchodu.)*

Otis: Počkej Virginie. Něco tady pro tebe mám. *(Vytáhne dopis.)* V ranní poště byl tenhle dopis. Voní drahou kolínskou, která je silně říznutá domácím vězením.

Virginie: *(Vytrhne mu dopis a přivoní si k němu.)* Vévoda Bilton z Lockhamu!

Otis: Ano, mé dítě. Obávám se, že je to další milostná slátanina tvého milovaného lorda. Nejspíš něco jako „Balada vězně v domácím vězení“. *(Pateticky deklamuje.)* Já zde jenom smutek mám, bez tebe, *(Pokleká před dcerou.)* milovaná Virginie, umírám... *(Dramaticky umírá.)*

16a

Virginie: *(Rozzlobeně.)* Tys to četl?

Otis: Ale co tě nemá zlato! Na to přeci máme tajné služby. *(Odchází.)*
/Tma./

Obraz 8 – Jídelna

Otis, Otisová, Duch
Tma (lze i bez ní)

16b

/Hodiny bijí půlnoc, opět zní tajemná a dramatická hudba...jsme v očekávání něčeho děsivého, když v tom slyšíme odkudsi z vedlejší místnosti zvuk hroutícího se brnění. Hudba utichá. Na scénu se potácivě vřítí duch na jedné noze má ještě náholeník z brnění a kovové koleno, druhé koleno si zuřivě tře a kulhá po jídelně./

Duch: To snad není pravda...Hergot to je bolest! *(Začne kvílet.)*
/Do jídelny vchází Otis se svíčkou a revolverem, chvíli bloudí po místnosti, pak narazí na Otisovou, která přišla z druhé strany a v ruce má láhev od whisky připravenou k boji./

Otis: *(K Otisové.)* To ty tady děláš ten rambajz?

Otisová: Já? Ne! Byla jsem zrovna dole v kuchyni pro...něco na tu mou migrénu, když v tom jsem zaslechla ten rámus.

Duch: To je bolest, to se nedá vydržet! Kdybych nebyl mrtvej, tak snad zdechnu. */Všichni tři se spatří a zakřičí strachem. Pak se opatrně sledují a kroužívystrašeně kolem sebe./*

Otis: *(Rozpozná v duchovi prodavače řetězů a míří na něj zbraní.)* Zase vy? Člověče, co tady pořád chcete? Vždyť to není normální takhle strašit po nocích.

Duch: No dovolte!

Otisová: Co to tu vyvádíte? Vždyť to byl rámus, jako kdyby se bortilo železářství. Nestalo se vám nic? Nechcete nějak pomoci?

Duch: *(Nevěřičně si prohlíží Otisovou a vydává chrčivé zvuky.)*

Otis: Pozor miláčku, ta bestie má úplně nepřítčné oči
/Otis se dostane před manželku a snaží se jí „chránit“. Zbraň má stále na mířenou na ducha./

Otis: *(K duchovi.)* Podívejte se, pane, já proti vám nic nemám, každý má nějakou tu úchylku, ale jestli hodláte i nadále strašit v těchto prostorách a v tuto noční hodinu ...

Otisová: *(Chlácholí Otise.)* Drahý, dej pryč tu zbraň, ještě si ublížíš! Stejně v ní nejsou žádné náboje.

Otis: Tiše buď!

Otisová: Ale...

Otis: Mlč proboha!

Otisová: Vždyť ten revolver pamatuje ještě občanskou válku, ten už nevystřelí.

Otis: *(Nepřítčně, přesto „nenápadně“.)* Ale to on... *(Ukazuje hlavou na ducha.)* ...přece neví...

Otisová: *(Procitne a pochopí.)* Jo tak. *(Vytrhne Otisovi revolver a míří na ducha.)* Ruce vzhůru ty grázle, nebo tě provrtám olovem!

Duch: *(Zoufale zakvílí.)* Ahúúúúúúú!

Otis: Co po nás vlastně chcete? Proč tu každou noc obcházíte jako duch?

Duch: *(Sfoukne mu svíčku.)* Protože jsem duch! *(Rádoby hrůzostrašně.)* Ta skvrna je má! Obrazy jsou taky moje! To brnění je moje a celý tenhle zámek...

Otis: Zadržte, zadržte. Na to, abychom tu vyřizovali dědická práva, jste mrtvý už příliš dlouho. Máte sice svým způsobem pravdu, ale považte, jak by to vypadalo, kdyby se každý druhý nebožtík hlásil o svůj předchozí majetek. Podívejte se, pokud spolu máme určitým způsobem vycházet, budeme muset sepsat nějakou dohodu. Jakýsi pakt o „neútočení“. Já zkrátka potřebuji v noci klid, a pokud to nebudete ochotni respektovat, budete si muset strašit v jiném křídle zámku.

Duch: *(Bez sebe vzteky.)* No tohle! Taková nestydatost! *(Vyběhne na balustrádu.)* Teď se ale třeste, protože vás vyděsím k smrti svým strašlivým smíchem! *(Začíná se podivně chechtat.)*

/Otisovi na něj nejprve chvíli zírají, pak se ale začínají nudit – Otisová si jde k baru pro skleničku, Otis si zapaluje doutník a pak se značným zájmem pozoruje cosi venku za oknem./

Duch: *(Začíná sípat a dusit se, je zcela vyčerpán strašením.)*

Otisová: Jestli vzbudíte Kentucky a Tennesseeho, přísahám bohu, že si je pak půjde uspat a to mi můžete věřit, že větší hrůzu jste ještě nezažil.

Duch: *(Vyděšeně prchá pryč.)*

Otisová: *(Povzdechne si.)* Jen doufám, že až budu stará, nebudu takhle blbnout. Slib mi, že až zestárneme a já se tě budu v noci pokoušet strašit, tak mě hned ráno odvezeš do domova důchodců.

Otis: Neboj drahá, myslím, že takového věku jako starý pan Simon Canterville se nedožiješ. Jak to vypadá, tak není pochyb o tom, že tu opravdu máme ducha. Ale já s ním udělám krátký proces. Buď bude strašit potichu, anebo nebude strašit vůbec... */Tma./*

Duch, Komtesy (hrají karty)

18x

Obraz 9 - Duchova komnata

Opona

/Tři zemřelé komtesy už čekají na ducha, který vzápětí přibíhá./

Duch: *(Udýchaný.)* Já už nemůžu! Já to vzdávám!

1. Komtesa: Nerada to říkám Sire, ale tohle vypadá na beznadějný případ.

2. Komtesa: To byl panečku debakl!

Duch: *(Smířeně.)* Byl! Kdo to ale mohl tušit? Kdo mohl tušit, že už neunesu vlastní zbroj?

3. Komtesa: Uvědomte si, Sire, že už jste pře čtyři sta let nic nejedl.

1. Komtesa: Ani nepil.

2. Komtesa: To člověka oslabí.

Duch: Tak jsem se těšil, jak jim ztuhne krev v žilách při pohledu na oživé monstrum v brnění!

3. Komtesa: Mě tedy málem ztuhla, když jsem viděla, jak jste se řítíl z těch schodů.

1. Komtesa: Můj pradědeček prý zemřel, když ve své slavnostní zbroji krmil u rybníčku kachny. Přilbicí mu do brnění vletěla včela a on tam za nimi spadl. Nikdy jsem nechápala jak je možné, že se utopil, když tam bylo jen po kolena vody, ale teď už si to dovedu docela živě představit...

2. Komtesa: Není lehké být v dnešní době strašidlem. Nedávno jsem u Chesterfieldových zablábala koutkem oka nějaký horor, co zrovna dávali v televizi, a řeknu vám, že trumfnout ty odporosti co tam byly je pro slušné staroanglické strašidlo takřka nemožný úkol!

Duch: *(Odhodlaně.)* Ale já to dokážu! Odjakživa se mě lidi děsili a já se postarám o to, aby tomu nebylo jinak!

3. Komtesa: Správně pane, jen jim dejte co proto.

Duch: Přesně to taky udělám! Dám jim třetí a poslední lekci.

1. Komtesa: Chápu vaše rozhořčení, Sire, jen na sebe prosím vás dávejte pozor!

2. Komtesa: Komtesa má pravdu pane. Stačí, že jste si před pěti staletími vzal život. To by tak scházelo, abyste si na stará kolena vzal ještě smrt.

Duch: Nebojte se dámy. Tentokrát neponechám vůbec nic náhodě. Ze všeho nejdřív navštívím Otise, toho zaprodance, kterému jsou pro smích snad všechny anglické tradice. Pro začátek mu budu do ucha recitovat verše ve staroangličtině...ta musí vyděsit každého.

1. Komtesa: Ano...je to skutečně hrůzostrašný jazyk.

Duch: Potom si za zvuku táhlé hudby třikrát probodnu hrdlo rezavou dýkou. A až přivedu toho bezohledného velvyslance do stavu paralyzujícího děsu, tím samým nožem mu uříznu všechny knoflíky u saka, až se z toho v němé hrůze počůrá...

3. Komtesa: (*Nadšeně tleská.*) Bravo, bravo!

Duch: Pak bude na řadě ta tupá a neschopná obdivovatelka Johnyho Wolкера. Tu si vychutnám ve spánku – položím jí na to její věčně bolavé čelíčko slizkou ruku a nechám na ní přelézt pár hladových červů. Až potom procitne, dostane z toho takovou migrénu, že jí nepomohou ani obilné koupele.

2. Komtesa: Óóó, jak obdivuhodně tradiční, Sire.

Duch: A nakonec si nechám ta nesnesitelná dvojčata. Mají plnou hlavu všelijakých strašidelných historek, takže to pro mě bude hračka. Myslím, že úplně postačí, pokud se jim párkrát zjevím v zrcadle v jejich pokoji. A pokud by náhodou neměli dost, není nic jednoduššího, než jim mezi hračky schovat pár mých tlejících ostatků.

/Všechny tři komtesy nadšeně jásají a tleskají geniálnímu plánu Sira Simona./

Duch: (*Ztišuje je.*) Děkuji, děkuji. To by v tom byl čert, aby do týdne všichni neseseděli v tom obrovském brnění, co lítá po nebi...

1. Komtesa: A co Virginie?

Duch: Ta maličká? To ještě nevím. Té bude stačit jenom pár stonů v šatníku nebo vyjuknutí zpoza závěsů. Ostatně ona jediná mi ještě nikdy neublížila.

/Zakokrhá kohout./

3. Komtesa: Slyšeli jste? Kohout!

2. Komtesa: (*Vyděšeně.*) To snad ne!

/Ozve se druhé zakokrhání./

1. Komtesa: Ale ano, komtesa má pravdu. Začíná svítat!

3. Komtesa: Schováte nás ve své umrlčí komnatě než se na zdejší blata opět snese noc, vidíte Sire?

Duch: Ale zajisté! Už celá desetiletí jsem neměl přes den tak roztomilou společnost.

2. Komtesa: Vám předpokládám denní světlo nevadí.

Duch: Jistě, že nevadí. Jsem přeci duchem za trest, proto mohu bloudit po chodbách i ve dne...bohužel. Račte dámy.

/Komtesy odchází pryč z jeviště, duch Sira Simona jde za nimi. Tma./

Duch: A prosím – nedotýkejte se mých...

3. Komtesa: (Z portálu.) Jé co je to?

/Ozve se řinčení skla./

Duch: (Smutně si povzdechne.) No, a je to rozlitý.

Virginie, Vévoda, Umneyová, Duch

PŘESTÁVKA

Obraz 10 - V pokoji slečny Virginie

Opona

/Virginie maluje u okna krajinu. Za jejími zády se objeví Duch. Virginie ho ale nevidí a nevnímá. Duch jde tiše k Virginii. Chce jí pohladit po vlasech, ale nenajde k tomu odvahu. Usedá tedy do nedalekého křesla a zalíbeně se dívá na mladou slečnu jak maluje. V tom se za dveřmi ozve křik a lomoz.../

Umneyová: (Mimo scénu.) Stůjte! Slyšíte! Kde jste se tady vůbec vzal? Nevím, jestli vás můžu pustit dovnitř. No tak stůjte!

/Dveře do pokoje slečny Virginie se rozlétnou. Dvorní se vřítí vévoda James Bilton z Lockhamu následován udýchanou paní Umneyovou./

Vévoda: (Spatří Virginii a obejmje ji.) Virginie!

Virginie: (Tiskne se k němu.) Jamesi! Jsem tak ráda, že tě zase vidím.

/Umneyová velmi těžce oddechuje a sedá si do křesla v němž sedí poněkud konsternovaný duch sira Simona./

Umneyová: (Vyjekne.) Ach bože! On je tady! To je on! (Zděšeně utíká pryč.)

Virginie: (Má oči pouze pro vévodu.) Ano, konečně je tady! (Vrhnou se k sobě.)

Vévoda: Virginie!

Virginie: Jamesi!

/Líbají se. Duch chvíli bezradně přihlíží, pak sebere ze stojanu tubu s barvou a nenápadně zmizí./

Virginie: Jak ses sem vlastně dostal? Myslela jsem, že nesmíš z domu ani na krok.

Vévoda: Utekl jsem!

Virginie: (Laškovně.) Óóó, o tom mi budeš muset vyprávět, ty můj hrdino!

Vévoda: (Přistupuje na její hru.) Bylo to přímo strašlivé! Uvěznili mě v mém pokoji, prý abych přišel na jiné myšlenky.

Virginie: (S patetickým gestem.) Óóó, ti bezcitní tyrani!

/Oba se smějí a opět si padají do náruče./

Vévoda: Ale zapomněli na jednu věc - že mám pokoj v prvním patře a tak jsem...

Virginie: ...A tak jsi seskočil dolů!

Vévoda: A tak jsem podplatil zahradníka, aby mi k oknu přistavil žebřík, až půjde zalévat chřest.

Virginie: On si bral žebřík na zalévání chřestu? Není to trochu nápadné?

Vévoda: Vůbec ne. Náš zahradník je mimořádný podivín, takže když šel s žebříkem zalévat chřest, nikoho ani nenapadlo, že by se mohlo dít něco mimořádného.

Virginie: Už se nemohu dočkat, až poznám tvou rodinu.

Vévoda: Určitě si tě brzy oblíbí, neboj.

Virginie: A po kom jsi takový romantik...že by po tatínkovi?

Vévoda: Jak to myslíš zlato?

Virginie: Schovala jsem si všechny tvé dopisy! Moc mě potěšily. (*Rozplývá se.*) Samozřejmě jsem doufala, že se mi brzy ozveš, ale že to bude takhle, to bymě ani ve snu nenapadlo...ty můj...rytíři...

Vévoda: Vzali mi mobil a odpojili internet, tak jsem nevěděl jak ti dát vědět.

Virginie: (*Trochu zklamaně.*) Aha.
/Ozve se zaklepání a vejde Umneyová./

Umneyová: Promiňte. Chci se jen zeptat jak to bude s obědem – předpokládám, že se tu mladý pán asi nezdrží.

Virginie: Ale ovšem, že zdrží. A to nejenom na oběd, ale také na večeři, na snídani a kdo ví na co ještě.

Umneyová: To se asi rodičům nebude moc líbit ...

Virginie: Možná se to rodičům nebude moc líbit, ale pokud mě mají rádi, tak to musí pochopit a překousnout.

Umneyová: A Sirovi se to také nebude líbit.

Virginie: Proč by se mu to nemělo líbit?

Vévoda: Ano. Proč by se mi to nemělo líbit? Mně se to náhodou moc líbí. A nejsem sir, ale pouhý vévoda.

Umneyová: Siru Simonovi se to nebude líbit.

Virginie: Paní Umneyová, nezačínejte zase. Běžte raději chystat ten oběd a nezapomeňte, že nás bude o jednoho víc.

Umneyová: Jak si přejete, slečno. (*Odchází a cestou si mumlá.*) Tohle nedopadne dobře, tady se něco stane...

/Umneyová odejde./

Vévoda: Zvláštní žena, tak trochu zmatená... (*K Virginii.*) Ale povídej zlato, jak ses celou tu dobu měla?

Virginie: Nijak zvlášť. Procházela jsem se, malovala jsem a myslela na tebe.

Vévoda: A já zase na tebe. (*Přibližuje se k ní a chytá ji kolem pasu.*)

Virginie: Počkej, počkej. Mám tu ještě práci. Měla bych domalovat tu louku. Musím to pozítří odevzdat a zatím to není nic, na co bych mohla být pyšná.

Vévoda: Obraz počká. Pojd'me se třeba...projít.

Virginie: (*Vytrhne se mu.*) Ne, ne, nic takového. Nejprve práce a potom až... (*Zarazí se.*) To je zvláštní, myslela jsem, že tu mám smaragdovou zeleň a najednou je pryč.

Vévoda: (*Chopí se šance.*) Tak vidíš. Co bys řekla tomu, kdybychom teď šli do toho jetele a prohlédli si ho velmi zblízka, abys potom mohla správně vystihnout všechny detaily...

Virginie: Myslíš něco jako studijní výlet?

Vévoda: Přesně tak! A nemusí zůstat jenom u jetele – už jste malovali lidské tělo?

Virginie: Ještě ne, to až příští semestr.

Vévoda: Alespoň budeš napřed...

/Oba se smíchem odchází. Tma. /

22x

Obraz 11 - Duchova komnata

Duch, Komtesy (lakují si nehty)

Opona

22a

/Komtesy hrají karty. Přichází Duch ve velice sklíčené náladě./

Pajovina

2. Komtesa: Vypadáte celý rozrušený, pane.

1. Komtesa: Stalo se vám něco?

Duch: Ale nic. To ten mladý vévoda.

3. Komtesa: Co je s ním? Snad vás také nezesměšnil?

Duch: Ten? Pch, něčeho takového by se neodvážil a pokud ano, byla by to poslední věc, kterou by v životě udělal.

1. Komtesa: Tak co se stalo?

Duch: Virginie ho miluje!

/Všechny tři komtesy se na sebe chápavě podívají./

2. Komtesa: Ale no tak...Sire...to je přece normální.

3. Komtesa: Vždyť jsou mladí.

Duch: (*Skoro nedůtklivě.*) Já vím, já vím! Jsou mladí ... jsou normální ...

1. Komtesa: Myslím, že tady něco nehraje, pane...

2. Komtesa: Tady se asi něco děje...

3. Komtesa: Že by láska ...?

Duch: Láska...(Zaúpí.) Jaká pak láska. Copak si myslíte, že nevím, co jsem zač? Jsem duch, což znamená, že jsou mi zapovězené jakékoliv city ke všemu živému...včetně Virginie.

2. Komtesa: Správně, pane. Máte totiž mnohem důležitější poslání...

1. Komtesa: Poslání, které se nemůže ani v nejmenším rovnat s něčím tak pozemským jako je láska...

3. Komtesa: Musíte dodržovat tradice!

Duch: (*Rozčílí se.*) Ano, to bohužel musím. Za svého života jsem o ně pramálo dbal. Avšak od té doby co jsem zemřel, tak - a to musíte uznat - plním všechny tradice na sto deset procent... Ale s těma Američanama mě to zkrátka nebaví!

1. Komtesa: Ale Sire...

Duch: (*Vybouchne.*) Vlastně mě to za těch téměř pět set let už vůbec nebaví! Jsem unavený, otrávený, znuděný, smutný a ztrácím motivaci!

2. Komtesa: Tradice je přece tradice. Jak by to vypadalo - staroanglické sídlo bez ducha...

Duch: No jo, vždyť já vím. Dál budu pečovat o svou skvrnu, budu každé pondělí a středu od půlnoci do jedné strašit po chodbách a každou druhou neděli a o úplňku se budu procházet po terase s řetězy přesně tak, jak tomu velí tradice.

3. Komtesa: No vidíte, už zase mluvíte jako správný duch.

Duch: Ale vezmu si k tomu strašení papuče, abych náhodou nepoškrábal parkety abudu chodit po chodbách jako duch, abych nikoho nevzbudil, protože kdyby mě potkal ten třasořitka vévoda, tak ho raní mrtvice a bylo by po lásce.

2. Komtesa: To máte s vévodou takový soucit?

Duch: S ním? Kdepak! Ale s ní...

1. Komtesa: Ale jak to? Před chvílí jste přece říkal, že si uvědomujete, že jste duch a že...

Duch: Sám budu možná potřebovat její soucit. Myslím, že přišel čas, aby se naplnilo proroctví z okenní vitráže.

/Duch odevzdaně odejde pryč./

3. Komtesa: (*Na zbývající dvě komtesy*) Tak to je vážné...

/Tma./

/Je prostřeno k čaji. Otisovi sedí za stolem, Umneyová obsluhuje. V tom přicházejí Virginie s mladým Vévodou./

Virginie: *(Odhodlaně.)* Tatínku, maminko. Jistě poznáváte vévodu Jamese Biltonaz Lockhamu.

/Pauza. Nikdo z přítomných nereaguje./

Virginie: My... No...Chtěli jsme vám jen říct, že...My se máme rádi...

/Pauza. Opět bez jakékoliv reakce./

Virginie: A...totiž...vévoda už tu s námi zůstane. Teda... chtěla jsem vás poprosit, jestli by vám nevadilo, kdyby tady vévoda...

Otisová: Ach můj bože! To je na mně příliš silná káva! Paní Umneyová...

Umneyová: Já vím, já vím...vždyť už to destiluju. *(Nalévá Otisové skleničku.)*

Otis: A jak jste se tu, mladý muži, vlastně ocitl?

Vévoda: Utekl jsem z domova.

Otis: Utekl z domova?

Otisová: *(Už trochu klidnější. Se sklenkou v ruce.)* Ale jak si to vlastně představujete?

Vévoda: Co si mám představovat madam Otisová?

Otisová: No život můj milý. Co bude dál?

Otis: Čím se kupříkladu chcete živit?

Vévoda: Nemám tušení pane.

Virginie: James studuje práva.

Otisová: Alespoň něco...

Otis: Jste z Ameriky?

Vévoda: Ne pane, v New Yorku, kde jsem se poprvé potkal s vaší dcerou, jsem byl s rodiči na prázdninách. Jsem Angličan, bydlím v sousedním hrabství.

Otisová: A co vlastně...ehm, cítíte...k naší dceři.

Vévoda: Miluji ji.

Virginie: *(Pohotově.)* Já ho také miluji.

Otisová: Paní Umneyová, ještě kapičku.

/Umneyová dolévá./

Otis: *(K Otisové.)* Není ti dobře, drahá?

Otisová: Začínám být dojatá.

Virginie: Takže tady James smí zůstat?

Otis: To není jen tak, to je těžká věc. Je ve své podstatě uprchlým vězněm.

Vévoda: Jste velvyslancem Spojených států, doufal jsem, že mi poskytnete azyl.

Otis: *(Poprvé za celou scénou se usměje.)* Máte pravdu, na to by mé diplomatické schopnosti měli stačit. No, dobrá, tak tu tedy zůstaňte, ale přeji si, abyste co nejdříve vyrozuměl své rodiče a pozval je k nám na oběd.

Vévoda: S radostí excelence.

Kentucky: *(Tahá vévodu za oblek)* Pane vévodo.

Vévoda: Ano?

Tennessee: A máte modrou krev, když jste vévoda?

Vévoda: To nevím, ale pravděpodobně asi ne. Myslím, že to o modré krvi jsou jen povídačky.

Kentucky: To nene. Náš duch má modrou krev, že jo paní Umneyová?

Umneyová: Jistě, o tom není pochyb.

Tennessee: Nemá!

Kentucky: To teda má!

Tennessee: Jo?! Tak proč je teda ta krev na zemi zelená?

Otisová: Cože? *(Všimne si zelené skvrny.)* Ach můj bože, ano. Ta skvrna je zelená!

Virginie: Já myslím ... totiž než se u mě v pokoji objevil James, malovala jsem tu louku a ...

/Blesk a hrom. Umneyová se zapotáčí a pokřičuje, všichni s sebou trochu trhnou./

Otis: A?

Virginie: *(Vyhybavě.)* Ale nic.

Otis: Aha.

Otisová: Paní Umneyová, ještě jednu prosím a pak se pokuste vyčistit tu ohavnou skvrnu!
/Sotva to dořekne ozve se znovu blesk a hrom./

Otisová: Dáte si s námi moučník pane vévodo?

Virginie: Ne, děkujeme, ale my už zase půjdeme. Chtěla jsem Jamese provést po domě

a trochu mu to tu ukázat. Přijdeme až k večeři.

Otisová: No jak myslíte. To my si dáme – nemám pravdu děti.

Děti: (*Otráveně a neochotně.*) Ano, mami.

/Virginie a vévoda odcházejí./

Otisová: (*Volá na Umneyovou, která šla pro čisticí prostředky na skvrnu.*) Paní Umneyová, až vyčistíte ten zelený hnus, přineste nám prosím moučník.

/Opět blesk a hrom./

Otis: (*Stojí u okna a dívá se do zahrady.*) Příšerné počasí.

/Tma./

Duch, Virginie

Opona

26a

26x

Obraz 13 - V pokoji slečny Virginie

/Virginie maluje a prozpěvuje si. Duch sira Simona stojí za křeslem a pozoruje ji. Virginie se po chvíli otočí pro barvy a ducha si všimne. Vyjekne strachy./

Duch: (*Zmateně.*) Slečno Virginie, psssst. Prosím vás, nebojte se mě. Já vám nechci ublížit. Jsem jenom obyčejný duch, a taky se vás nebojím. Vás jediné z celé vaší rodiny se nebojím...

Virginie: (*Trochu opatrně a vyděšeně.*) Dobrý večer... pane duchu. Můžu vám tak říkat?

Duch: Jsem zesnulý Sir Simon, ale klidně mi říkejte, jak uznáte za vhodné.

Virginie: Pardon Sire. Dlouho jsem nevěřila, že opravdu existujete.

Duch: Jste moc milá. Milejší než všichni ostatní z té vaší hrozná a nevychovaná rodiny, která si neumí vážít starých anglických...

Virginie: Tak to ne! To pozor! Vy jste nevychovaný a neotesaný. Sám dobře víte, že jste mi kradl barvy, abyste jimi mohl donekonečna malovat tu svou legrační krvavou skvrnu v jídelně. Nejdřív jste mi sebral všechny odstíny červené a pak dokonce i smaragdovou zeleň a chromovou žlut, takže mi zbylo jen indigo a čínská běloba, kterou mohu malovat jenom krajinu v měsíčním světle, což člověka dohání k depresím a navíc jsme to na akademii ještě ani nebrali.

Duch: To je mi líto, ale nedovedete si představit jak je v dnešní době strašně těžké sehnat opravdovou krev. Tak co jsem měl podle vás dělat? Ta skvrna je tradice, vždyť to byla krev mé ženy!

Virginie: Ještě se tím chlubte. Copak je to normální vztáhnout na vlastní ženu sekeru? Taková ohavnost!

Duch: Asi to bylo trochu nepřiměřené, to uznávám.

Virginie: Proč jste to vlastně udělal?

Duch: (*Unaveně.*) Slečno Virginie, vy jste mladé děvče bez zkušeností, takže nemůžete chápat jaké to je žít patnáct let po boku takové renesanční relikvie, jakou byla moje Eleonora.

Když pomínu fakt, že byla zvyklá mýt se pouze jednou za dva měsíce a jíst kuře včetně kostí, bylo tu ještě několik dalších životních návyků, které se zkrátka nedají tolerovat do nekonečna.

Virginie: Jenže zabít někoho je neodpuštělný hřích.

Duch: Ano to je. Kdyby nebyl, nemusel bych tu celá staletí strašit a pykat tak za své činy. Přesto si myslím, že už jsem všechny své neblahé skutky mnohonásobně odčinil. A abyste věděla, tak snažit se vystrašit hordu Američanů, kterým jsou cizí všechny anglické tradice, a kteří nemají absolutně žádné způsoby, co se týká...

Virginie: O způsobech raději pomlčte. Kdybyste totiž nějaké měl, neměl byste s námi žádné problémy.

Duch: Ale slečno Virginie, copak já mohu mít nějaké způsoby? Duch, který musí chrastit řetězy, sténat do klíčových dírek a tápat po domě? Vždyť to je jediný důvod mé prachbídne existence.

Virginie: Tomu vy říkáte existence? U mě to vůbec žádná existence není! Dobrou noc.
(*Chce odejít.*)

Duch: (*Žadoní téměř na kolenou.*) Ne, nechod'te pryč! Prosim, slečno Virginie! Já jsem tak strašně opuštěný a nešťastný a nevím, co mám dělat. Chtěl bych jít spát, ale nemohu, chtěl bych...

Virginie: Počkat, počkat! Co je to zase za nesmysly? Proč byste nemohl jít spát? Stačí si přece lehnout do postele a...

Duch: (*Smutně.*) Já nespal už pět set let, Virginie. Kdybyste jen věděla, jak jsem unavený...

Virginie: Cože? Vy nemáte ani právo spát?

Duch: Existuje pouze jedno jediné místo, kde bych mohl v klidu spočinout.

Virginie: A jaké?

Duch: Je to malá zahrádka támhle za těmi borovými lesy. Kvetou tam bílé hvězdičky bolehlavu a celé noci tam zpívá slavík a nad těmi, kdo tam věčně spí, roztahuje své obrovské paže staletý tis.

Virginie: (*Poněkud vyděšeně.*) Ale...vy přeci mluvíte o... o hřbitově.

Duch: Četla jste někdy to staré proroctví na okenní vitráži v knihovně?

Virginie: Jistě...znám ho z paměti.
/Virginie recituje, duch potichoučku odřikává s ní./

Virginie,Duch: Až mladá žena jako květ
k modlitbám svůj pohne ret.
Až suchá mandloň rozkvetě
zalita slzou dítěte,
pak přijde doba šťastných chvil
a klidný bude Canterville...

Virginie: ...Jen nevím, co to vlastně znamená.

Úprava: mladá láska

Duch: Pojd'te se mnou a uvidíte.

Virginie: Ale kam? Kam chcete jít? Já nevím jestli...

28a

Duch: Nebojte se Virginie. Nebudu po vás chtít víc, než jednu upřímnou modlitbu za mou hříšnou duši. Dejte mi ruku a pojd'te.

/Virginie a duch odchází za zvuků smířlivé hudby. Tma./

Obraz 14 – Jídelna

Opona

/Otisovi a Vévoda sedí u stolu u čaje. Všichni jsou nervózní. Jakoby na něco čekali. Samozřejmě kromě dvojčat, která si hrají./

Umneyová: (*Přichází. K madam Otisové.*) Je mi líto madam, ale kromě kolínské a rumových pralinek už není v celém zámku nic, co by obsahovalo byť třeba kapičku alkoholu.

Otisová: Prosím vás, paní Umneyová, přineste mi tedy alespoň mokrý ručník nebo se mi ta hlava rozletí na dvě půlky.

Umneyová: Dobrá. Stavím se ještě v kuchyni a pokapu vám ho rumovou trestí. Víte, že zápach čisté vody vám nedělá dobře.

Otisová: Děkuji vám. Vy jediná mi rozumíte!

Umneyová: (*Na odchodu.*) Nestrašte...

/Přibíhají služky./

1. Služka: Tak jsme prohledaly všechny pokoje...

2. Služka: ...A slečna Virginie nikde není.

Otisová: Ó, můj bože! Něco podobného nám ještě nikdy neudělala!

Otis: To není samo s sebou...

/Hodiny odbijí sedm hodin večer./

3. Služka: (*Přichází.*) Prohledala jsem celou zahradu i skleník, ale slečna Virginie nikde.

Otis: Tady se muselo něco stát!

Otisová: Ó, můj bože!

Otis: Nemohla si vyrazit třeba někam na blata?

Vévoda: Pro boha, co by dělala na blatech? Teď před setměním?

Otis: No, možná si chtěla vymalovat zdejší krajinu, pak se ale ztratila, někam zapadla a teď chuděra marně volá o pomoc.

Otisová: Ó, můj bože!

Umneyová: (*Přichází s ručníkem, který dává madam Otisové.*) Máme už nosit na stůl pane velvyslanče?

Vévoda: Prosím vás! Kdo by teď myslel na jídlo!

Otis: Přineste jen něco malého dvojčatům.

Otisová: A já bych si přeci jen dala ty rumové pralinky.

Otis: A nechte vypustit jezírko.

Umneyová: Ano pane.

/Umneyová a všechny tři služky odchází./

Otisová: V tobě už vážně není kousek citu. Nám se ztratí dcera a ty se zajímáš o jezírko.

Otis: *(Mluví s ní jako s dítětem.)* Drahá, když vypustí jezírko a vypustí ho do poslední kapky, tak uvidíme co je na dně...rozumíš? Člověk nikdy neví, co tu holku mohlo napadnout.

Otisová: Ó, můj Bože! *(Inhaluje ručník...)*

Otis: Mohl bych se ještě zajet podívat do městečka na nádraží.

Vévoda: Proč zrovna na nádraží?

Otisová: *(Zpoza ručníku.)* Co by naše Virginie pro Boha dělala na nádraží?

Otis: Co já vím? V tomhle jejím věku napadají člověka všelijaké myšlenky. Když může za bílého dne sedět u stojanu a malovat krajinu v měsíčním světle, tak proč by zrovna teď nemohla být na nádraží?

Vévoda: To se mi nějak nezdá. Virginie není ten typ.

Otis: Jaký typ?

Vévoda: Ten typ, který by šel na nádraží.

/Pauza./

Otis: Aha.

/Světlo na jevišti potemní a znovu se rozsvítí, mezi tím se ozývá tikání hodin a to tak, aby divákovi bylo jasné, že jsme se posunuli v čase o několik dopředu. Ten samý výjev – pan Otis kouří, Vévoda běhá od okna k oknu a madam Otisová dychtivě vylizuje rumové pralinky. Po chvíli přichází tři služky včele s madam Umneyovou./

1. Služka: Pane, vyčerpaní hasiči vyčerpali jezírko.

Otis: No...a?

2. služka: Mají pro vás dobrou zprávu, pane.

Otis: Jakou?

3. Služka: Že tam není vodník, jak se po okolí povídá, ale osm kaprů a dvě štiky, které by v tom žabinci nikdo nečekal.

Umneyová: *(„Nenápadně“ si odkašle.)*

2. Služka: (*Omluvně.*) Tedy, to, že je to žabinec řekli oni.

Otis: A Virginie?

1. Služka: Slečna Virginie nikde není, pane.

Otis: Ztracená práce! Člověk by skoro řekl, že tu snad straší nebo co.

Umneyová: Už mám nosit na stůl, pane?

Ostatní: Kdo by teď myslel na jídlo?

Otisová: Co budeme dělat, drahý?

Otis: Teď už nemůžeme dělat nic než čekat a zkusit jít spát. Ráno zavolám na Scotlant Yard, ať sem někoho pošlou.

Otisová: Ó, můj bože!

Vévoda: Obávám se, že dnes už neusnu.

Otis: Máte pravdu, také asi zůstanu vzhůru. Ale alespoň dvojčata by měla jít do postele.

Dvojčata: Proč zase my?!

/Kývne na paní Umneyovou, která se společně se služkami snaží odvést dvojčata pryč z jídelny, když v tom se na balustrádě objeví Virginie./

Otis: Dobré nebe! Dítě moje, kde jsi byla? To se dělá takhle beze stopy zmizet? Tvoje matka se málem umigrénovala k smrti a my s Jamesem jsme celou dobu strachem bez sebe!

Otisová: (*Vyskočí z křesla a vrhá se na Virginii.*) Ó můj bože ... Nemůžu uvěřit, že tě zase vidím drahoušku! Jaktěživa se už ode mne nesmíš hnout!

Vévoda: (*Zděšeně ale spíš pro sebe.*) To snad ne!

Otis: Kde jsi prosím tě celou tu dobu byla?

Virginie: Byla jsem se Sirem Simonem.

Otisová: Ale no tak – nemluv hlouposti. Nám přece můžeš říct pravdu ať už je jakákoliv.

Virginie: No vážně. Byl to ten duch, co nám tady strašil. Napáchal spoustu zlého, přesně jak říkala paní Umneyová, ale protože všeho moc litoval a já mu upřímně odpustila, tak už je konečně po všem.

Otisová: Jakože... (*Naznačí podříznutí.*)

Virginie: Přesně tak! Konečně našel svůj klid a zemřel.

Otis: Ale no tak zlato, nemluv hlouposti.

Virginie: Vážně! Byl to Sir Simon. Dokonce mi daroval tuhle skříňku s klenoty a chtěl, abych mu splnila jeho poslední tři přání.

Otisová: (*Hrouťí se zpět do křesla a chápe se ručníku.*) Ó, můj bože! Byla sama s duchem!

Vévoda: Jaká přání?

Virginie: Ještě než definitivně zemřel tak si přál, abychom prostě a v tichosti pohřbili jeho ostatky v rohu hřbitova.

Otis: To je to nejmenší. Hned zítra zavolám lordu Cantervillovi, který se pohřbu určitě rád zúčastní. Bude mít jistě velkou radost, že mu konečně zemřel předek.

Virginie: Potom si přál, aby hned po pohřbu byla svatba.

Otisová: Čí svatba?

Virginie: (*K Otisové.*) No...naše.

Otisová: (*Zděšeně.*) Naše? Drahoušku! Já tě mám samozřejmě moc ráda, ale jako svou dceru. No jen si představ co by tomu řekli lidi, kdyby...

Virginie: Mami!

Otis: Drahá! To snad nemyslíš vážně... (*Zadívá se na ní s upřímnou lítostí.*)

Otisová: (*Procitne a pochopí.*) Jo takhle! Jakože tvoje a tady pana...tohohle...aha!

Otis: No...pokud si to přejete vy dva a ještě...jaksi...vyšší mocnosti či co, tak tě asi budeme muset vypustit do světa dřív, než jsme původně zamýšleli.

/Vévoda s Virginii se radostně obejmou a políbí. Dvojčata je okamžitě parodují./

Otis: A to poslední přání?

Virginie: Sir Simon si ještě přál, abychom...

Otisová: No?

Virginie: Abychom neničili tu krvavou skvrnu.

Otisová: Cože? Tak on si konečně skoro po pěti stoletích natáhne brka a já se tady budu muset dál dívat na tu otřesnou, nevkusně umístěnou, slizkou...

/Z ničeho nic se ozve ohlušující blesk a hrom... Umneyová se pokřižuje./

Otisová: (*Těžce polkne.*) Paní Umneyová, přineste mi tu rumovou tresť a pozor na tu krvavou skvrnu ať nám jí neošoupete.

Umneyová: Jak poručíte, madam.

/Umneyová je na odchodu./

Virginie: Paní Umneyová, máme tu nějaký papír a pero? Chceme s vévodou sestavit seznam svatebních hostů.

Umneyová: Jistě, slečno.

Otis: Paní Umneyová! A mě prosím přineste z pracovny doutník.

Umneyová: Ano, pane.

Kentucky: Paní Umneyová já mám hlad....na dort...

Umneyová: Hned vám ho přinesu, mladá slečno.

Tennessee: Já bych chtěl k svátku krys. Barevnou.

Umneyová: Zítř se porozhlédnu po blatech, mladý pane.

/Umneyová odchází plnit všechna vyslovená a možná i nevyslovená přání. Těsně před odchodem ze scény se ale zarazí./

/Tma./

32x

Otis, Otisová, Umneyová, Virginie, Vévoda, Komtesy, Drákula

Opona, vypnout halogeny, potemnit

Obraz 15: Na hřbitově

32b

(Všichni stojí s rukama složenýma a upjatým pohledem směrem k hrobu)

Otis: Tak a máme to za sebou, ostatky Sira Simona jsou pohřbeny tak jak chtěl.

Virginie: Snad už konečně nalezne klid, i když učinil za svého života mnoho chyb, upřímné odpuštění pomohlo. Některé věci v lidském životě jsou až překvapivě jednoduché.

Vévoda: To máš pravdu Virginie, i když jsem s tímto člověkem, ehm, tedy vlastně duchem nepřišel vůbec do styku, jeho poslední přání se mi velice zamlouvá. Tedy vzít si tě lásko.

(obejmou se)

Otisová: No, tak Sir Simon je konečně pohřbenej, nevím jak vy, ale já bych to oslavila nějakou medicínou, všechny vás zvu na malou ochutnávku mé 20tileté whiskey.

Otis: Ale miláčku, neměla by si dnes načínat již třetí lahev, ale co, konec konců je přece důvod k přípitku.

(odcházejí a poslední zůstává Umneyová)

Umneyová: Nikdy by mně nenapadlo, že tato kletba a duch Sira Simona odejde z tohoto zámku a navíc mu k tomu pomohou tito výstřední Američané bez kousku znalosti starých dobrých Anglických tradic. **(ODCHÁZÍ)**

32c

(světlo slábne, k hrobu přistupují tři komtesy)

Zhasnout úplně

1. Komtesa: Tak a je tam. Teda tolik desítek roků si tu vesele trajdá po zámku a teď si zmizí na věčnost z ničeho nic. A ani se pořádně nerozloučil.

2. Komtesa: No, ale stejně se mi po něm bude stýskat, když si vzpomenu, jak mu krásně vždycky upadla hlava, když strašil nájemníky našeho zámku, nebo když luxusně chrastil řetězem, to bylo něco.

3. Komtesa: Neřekla bych, že by to bylo zase něco extra!

1. Komtesa: No dovolte dámy, ale kreslit krvavou skvrnu, která má nahánět hrůzu temperkama, to snad nemyslil vážně, navíc zelenou barvou!

2. Komtesa: No to máte pravdu, i když to byl na začátku svého strašidelnického umu noblesní duch, poslední dobou už to nemělo šťávu, věčně z něho něco padalo, to bylo někdy až k smíchu. Inu teď zámek Canterville bude bez chlapa. A co mi tady samotné, přeci se tu nebudeme nudit?

3. Komtesa: No to tedy rozhodně nechci, strachu těm Američanům moc nenahnal, a zalezl si tady pěkně dolů do hlíny, no jako krtek!

2. Komtesa: Chtělo by to sehnat nějakého nového, čilého a ryčného ducha, co zase rozvíří všechny pavučiny ve všech koutech Canterrvillu!

3. Komtesa: No a kde chcete takového divočáka sehnat?

2. Komtesa: No napadlo mě, kdysi jsem znala jednoho takového, jak pak on se jmenoval, nemůžu si vzpomenout, za své činy také musí strašit až do dnes, jak on se jen jmenoval, Jack to byl určitě, ale dál, myslím nějak rozprašovač, vyprazdňovač, rozmrazovač? Ach ta moje paměť!

3. Komtesa: Nemyslíte Jack Rozparovač?

2. Komtesa: Ano ano, to byl on! Jack Rozparovač!

1. Komtesa: No to jste trefila, toho si pustit na náš zámek, nebude tu jen jedna krvavá skvrna! To bychom se tu v krvi brodili po kotníky a já mám tak krásné šaty a nechci si je umazat!

3. Komtesa: Prosím vás, vždyť je nosíte už 150let. Těm už nemůže ublížit nic. Naopak, chtělo by to charismatického, inteligentního a zároveň moderního muže, něco kolem mého ročníku, plus mínus 300let.

1. Komtesa: Věděla bych o jednom, jeho inteligence je vysoká, vzezření děsivé, vystupování noblesní a strach z něj srší ze všech stran, lidé se ho bojí odpradávná! Noc miluje jako my a rozhodně jeho strašení neskončí u ubohého řinčení řetězů a mazání skvrn na podlahu! Je to živý nemrtvý!

2. Komtesa: Počkejte, počkejte, je to ten koho si myslím, ale to je milé, ten je opravdu báječný, pošeptejte mi jeho jméno, ano ano to je on! Výborně! Nosferatu!
(zatleská rukama a pošeptá jméno i další komtese, i ta vesele zatleská)

3. Komtesa: Dobře dobře, ale jak ho sem dostat? Přece jen to má sem do Anglie docela daleko!

1. Komtesa: Nebojte, dámy, znám jednu pradávnu formuli, která ho přivolá na místo, kde byla obřadně vyslovena. Pustíme se do toho?

2. Komtesa + 3. Komtesa: Ano ano!!!

(Komtesy se drží za ruce, opakují formulí a svíčky plápolají, tak se děje dle výmyslu 14 tlukotů přítomných hereček a po zahřmění s blesku ke konci opakují: Slyšíš nás Drákulo pane noci a temna?)

Smetákem několikrát polechtat polootevřenou oponu (příchod bestie)

Závěr za zavřenou oponou (závěrečný hlasitý smích)

Drákula zezadu hlediště: Ano!!! Hahahaha!

Komtesy, Drákulův pomocník, Drákula

Obraz 15

Všichni živí obyvatelé zámku jsou seřazení, protože je mladý Vévoda chce fotit

Otis: Tak a od teď se nám bude na našem krásném zámku Canterville dařit jen dobře!!
(Vévoda zmáčkne fotoaparát, zhasne se a nad nimi se zjeví Drákula se smíchem a vrčením s rozevřeným pláštěm, vteřinu jde vidět, pak slabé světlo zhasne , vše provází hudba k dané situaci)

OPONA

Děkovačka:

Otis a Otisová
Umneyová a dvojče (paní Nikola)
Vévoda a Virginie
Starý lord a dvojče (pan Štěpán)
Komtesy (paní Pavla a Míša)
Duch a komtesa (paní Hana)
Režie, technik, nápovědka

Osvětlení a barvy (bouřka stropní bez bočních; bez ducha boční; s duchem halogeny):

Jídelna ve žluté (či bílé)
Duchova komnata v azurové
Pokoj slečny Virginie v purpurové
Hřbitov v zelené
Zařikávání v červené